

Kinh Ngoại Đạo

Kalama tri ân đh thuongthoicogidau ghi chép.

[06/03/2026 - 07:38 - thuongthoicogidau]

Bây giờ đó là cái tháp danh tiếng ở đâu nó ra cái tên đó. Thứ nhất là tiếng huệ căn. Ở trong kinh chư tăng á là có cái bài “văn k á” có nghĩa là trên đời nó có rất là nhiều cái phật báo rất nhiều thứ quý giá. Nhưng mà không có một cái thứ quý giá nào, cái thứ gì mà nó quý giá hơn là cái trí tuệ. Và chính vì vậy cho nên trong kinh Bắc Truyền có một cái thành ngữ là Duy Tuệ Thị Nghiệp. Tức là cái sự nghiệp lớn nhất trong đời của một người chính là cái trí tuệ. Cho nên cái huệ căn ở đây có nghĩa là đối với người này á không có cái gì quý hơn cái trí tuệ hết. Đó là chữ Huệ Căn. Và suốt cuộc đời này người đó hãy lấy cái trí tuệ làm cái kim chỉ nam để sống và hành động là huệ căn. Có một chuyện rất là đáng tiếc đó là ở bà con cho cái tên để quý Sư đặt tên, chư Tăng đặt tên mà con không cho biết là nam hay nữ cho nên ở đây hên xui rất là lạ và chúng tôi cũng không cần biết các vị sanh ngày nào thì các vị lại cho biết ngày, cái đó không liên quan tới cái tên hết. Bên Thái Lan, bên Miến Điện người ta đặc biệt là chư tăng Thái Lan cái chuyện người ta đặt pháp danh cho ông sư người ta dựa vào cái việc người đó sanh ngày thứ mấy nữa kìa nhưng mà đó là chuyện bên ta bên mình á thì đúng ra đó thì như bên Mỹ là tôi đặt pháp danh cho người bên đó là phải cho tôi thấy cái hình, có một chút giao cảm nhìn cái hình, gọi là nhìn mặt rồi tôi căn cứ vào cái mặt tôi đặt tên, nhìn cái tên đặt pháp danh, này mặt thì không, thấy giới tính thì cũng không, mà đặt ra được cái tên thì cũng là thiên tài đó cho nên cái chuyện đầu tiên, huệ căn có nghĩa là Cái người này suốt đời coi trí tuệ là châu báu.

Cái tên thứ hai là Trần Kim Loan á là Mẫn Thụy. Mẫn thủy, thủy ở đây nó không phải là ngủ mà thủy ở đây có nghĩa là điềm lành. Thủy ở đây là điềm lành, Mẫn ở đây là trí tuệ. Thì á đối với người này nè đối với người này thì cái điều may mắn nhất không phải là vàng bạc, không phải là nhan sắc, không phải là danh lợi mà là ở thành tựu được cái trí tuệ để kịp thời hợp có những cái quyết định sáng suốt khi cần thiết được gọi là Mẫn Thụy

Cái trường hợp cái chữ thứ ba đó là Huỳnh Minh Lý tôi không biết nam nữ Lý thì chắc là nữ Nếu mà xui quý vị vấn đề nó là lỗi các vị thôi, không chỉ giới tính thì coi như là mình giới đứng thứ ba đi. Nhã Lan. Nhã Lan đây có nghĩa là gì? Lan ở đây nếu mình là nữ, thì Lan là hoa lan, mà nếu là nam á thì Lan là sông nước á hả? Có nghĩa là ở cái dòng đời nó luôn luôn là vô thường biến diệt thì nó như một cái mặt biển, mặt sông luôn luôn là sinh diệt cái sau nó đẩy cái trước. Nhưng mà riêng mình á thì mình cũng liên tục vô thường nhưng mà cái thiện này nó đẩy cái thiện kia, còn nếu mình không có tu á thì cái bất thiện này nó đẩy cái Thiện kia, còn mình có tu á thì cái thiện này nó đẩy cái thiện kia. Cho nên chữ Lan ở đây không phải là hoa lang mà lang đây là sông nước nha.

Rồi cái Trương Hải Hạnh đó là hải hạnh. Có nhiều cái hạnh tu

Trên đời này á thì trên trái đất mình không có cái gì mà nó chiếm diện tích lớn bằng biển. Cho nên hải hạnh đây có nghĩa là gì ta? Hải hạnh đây là cái hạnh lớn. Ở đây ai mà trước đây theo tịnh độ á thì biết cái câu niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Thì chữ A Di Đà nó có nghĩa là vô lượng, vô lượng từ bi, vô lượng trí tuệ thì cái hạnh a di, cái hạnh mà hải hạnh là cái hạnh vô lượng. Có nghĩa là vô hạnh từ bi là gì? Vô lượng từ bi là gì ta? Là thương không có phân biệt đó là người quen hay người lạ, nam hay nữ, người xứ nào ai mình cũng thương hết thì đó gọi là vô lượng từ bi. Còn vô lượng trí tuệ đây có nghĩa là trong bất cứ tình huống nào mình cũng lắng nghe để học hỏi, để suy tư thì nó là vô lượng trí tuệ. Ai cho mình được kiến thức, ai giúp cho mình được hiểu biết thì mình đều lắng nghe, đều tôn trọng thì cái đó được gọi là vô lượng trí tuệ. Đây, cho nên hải hạnh đây có nghĩa là có cái hạnh vô lượng. Cho nên nếu mà nếu mà là tôi thì sau khi tôi đặt được thầy cho cái pháp danh là vô lượng thì tôi chỉ khi mà mặc đồ thể thao tôi sẽ mang cái tôi sẽ xài cái hiệu giày Adidas vì Adidas tức là A Di Đà đó. Yeah. Adidas là A Di Đà đó. A Di Đà là hải hạnh hả? Rồi cái tiếp theo đó là Nguyễn Xuân Ân á thì cái hiệu là Bảo Lan này. Nam ha nữ vậy. Bảo Lan ở đây có nghĩa là loài lan quý. Hoa nào cũng sớm nở tối tàn. Còn hoa lan thì nó lâu. Có thể như bên thủy sĩ tôi có một cái giò lan nó nở tới 2 tháng nó mới tàn. Và người ta cho tôi cách đây 6 năm mà tới giờ nó không chịu chết. Và tôi gọi nó là Bảo Lan. Lan gọi là lùn lan quý. Và chúng ta biết là Lan mà lan đột biến đó lên tới

hàng tỷ đồng một giờ và tôi gọi là lan đột biến. Tiếp theo đó là Phương hồng Thanh cái tên là Huy Tâm, Huy tâm là sao? Huy là sáng. Huy hoàng á huy là sáng. Trong kinh nói trên đời này nó có nhiều thứ ánh sáng. Ánh sáng mặt trời cho ban ngày, ánh sáng mặt trăng cho ban đêm và ánh sáng của lửa cho bóng tối và ánh sáng của trí tuệ là cho vô minh. Thì Huy tâm có nghĩa là cái tâm luôn luôn sống trong ánh sáng không có gì đáng sợ cho phần sống ở đời mà không có ánh sáng. Và tây có một câu rất là hay. Thay vì người ngồi nguyên rửa bóng tối sao không đánh lên một que diêm? Hiểu không? Thay vì ngồi nguyên rửa bóng tối là tại sao không đánh lên một que diêm đó là Huy Tâm.

Rồi Cao thì tuyết vân thì đặt cái tên là Tâm Vân. Tâm Vân là sao? Chữ Vân trong tiếng Hán rất là nhiều nghĩa nhưng mà ở đây nó có nghĩa là nghĩa phổ thông nghĩa là mây. Chúng ta biết rằng ở mây ở đâu nó ra đó là hơi nước. Mây có một cái tiền thân của mây á là nước ở dưới mặt đất. Rồi trong một cái điều kiện nhiệt độ nào đó thì nước bốc hơi lên trời làm mây. Và trong một nhiệt độ nhất định nào đó thì mây lại từ trời trở về đất. Đó là một dòng chảy luân lưu từ từ cao xuống thấp, từ trời xuống đất. Mà tâm vân là sao? Tức là trong mỗi tình huống tùy duyên mà bất biến. Dầu lên trời hạ xuống đất lúc nào nước vẫn là nước thôi. Luôn luôn bất biến giữa dòng đời vạn biến gọi là Tâm Vân. Có hiểu không? Ở tình huống nào thì chúng ta vẫn là nước. Mà nước là gì? Nước là giúp cho đời giải khát, giúp cho đời tẩy sạch, giúp cho đời gột rửa và nước chính là nguồn sống của trời đất. Như vậy Tâm Vân là cái tên cũng lớn chuyện chứ, đời sống chúng ta không làm chuyện lớn nhưng mà làm lớn chuyện.

Rồi tiếp theo là cô Nguyễn Thị Thu Cúc. Tôi đặt tên là Dao Hương. Dao đây không có phải là dao búa. Dao đây nó còn có một âm nữa là diêu. Các các vị có nghe cái chữ tiêu diêu không? Thì chữ giao, chữ giao trong tiếng Hán là một cái tên rất là đẹp. Nếu mà tôi có một đứa con gái tôi sẽ đặt nó là Ngọc Dao. Bởi vì dao nó nghĩa rất là đẹp. Dao là tên một loại hoa. Cái dao cây Huỳnh á. Á dao Huỳnh. Dao có nghĩa là tên một loại hoa. Dao có nghĩa là xa, Dao Hương có nghĩa là trong kinh Đức Phật dạy rằng không có một cái loài hoa nào trên đời mà cái mùi hương nó bay xa như là mùi hương của đức hạnh. Cho nên dao hương là một người mà không cần tắm rửa ở xa nghe tên vẫn mến. Tôi đang nói nghiêm túc bởi vì các vị có tắm bao nhiêu xà bông, có xịt bao nhiêu nước hoa vẫn không bằng một người dễ thương. Cách muốn dăm người ta nghe đến mình là người ta thương là dao hương. Dao hương rất là sang. Ok. Dao là nhớ dao là xa nha chứ không phải là là dao là dụng cụ làm bếp.

Tiếp theo là Tô Thanh Hải tên là Lệ Hạnh. Chữ Lệ ở đây á nó có nghĩa là đẹp chứ không phải lệ là nước mắt. Nhớ nha. Như là mỹ lệ, Diễm Lệ. Rất là nhiều người Việt Nam đã hiểu sai cái chữ lệ này. Cho nên họ đã nói rằng rồi một ngày tôi bỏ quê về thành phố. Phố là nơi hoa lệ và hoa cho người và lệ cho tôi có nghe câu đó không? Thật ra hiểu lòng chữ lệ nó là đẹp như là diễm lệ hay là tú lệ. Cho nên lệ hạnh đây có nghĩa là gì? Ở đời này chúng ta biết đạo hay không biết đạo ai cũng có một kiểu sống. Mà cái chữ kiểu sống ở trong tiếng hán gọi là hạnh. Bản thân chữ hạnh nó chưa phải là tốt xấu. Nhớ nha. Chỉ có người Việt Nam mình không biết tiếng Hán, mình tưởng chữ hạnh là tốt chứ hạnh ở trong tiếng Hán á, hạnh có nghĩa là cái đường hướng sinh hoạt. Bởi vì sao? Vì chữ hạnh đó chính là một cách đọc khác của chữ hành. Chữ hành và hạnh đó chính là một chữ. Nhưng mà có chỗ đọc là hạnh, có chỗ đọc là hành. Cho nên ý Lệ Hạnh ở đây có nghĩa là luôn luôn sống đẹp, phong cách đẹp nhất gọi là lệ hạnh nha. Chứ không phải là cái buồn buồn ngồi khóc rì rì lệ hạnh thì không phải rồi.

Cái số 10 đó là Nguyễn Hồng Phượng. Tôi đặt tên là Dao Tuyết. Chữ dao tôi dùng lại một lần nữa. Chữ dao đây có nghĩa là xa mà nó cũng có nghĩa là cây dao. Cây dao này tiếng Việt Nam đó nó chỉ cho cái cây xương khô. Ở đây ai biết cây xương khô không? Cái cây mà toàn là nhánh không? Không có lá chỉ là nhánh không thôi. Thì cái Dao tuyết tức là tuyết trên nhánh cây dao. Vì sao vậy? Vì trong kinh nói con muốn được an lạc thì con phải quên con đi, con phải nhỏ lại thì cái khả năng bị cuộc đời tấn công nó sẽ ít đi. Nếu con là một cây kim thì chuyện đời nó chỉ là hạt cải trên đầu cây kim thì con hiểu không ta? Thì con sẽ không bị khổ. Con phải giữ lòng con như tấm lưới thì ba tám ngọn gió đời nó thổi vào lưới lòng con không có khổ. Còn tuyết bám đâu cũng bám lâu nhưng mà tuyết bám trên cái nhánh cây dao thì nó bám không có lâu. Bao nhiêu chuyện đời chuyện xấu, chuyện buồn không có trụ vào lòng của mình được gọi là Dao Tuyết. Quý vị còn nhớ cái câu kinh

mà khi xúc chạm việc đời tâm không xúc động không sâu, tự tại và vô nhiễm đó chính là Dao Tuyết. Cái tên rất là đẹp rất là rất là sâu nha.

Rồi tiếp theo nữa là Phạm Thị Vân tôi cho cái tên là Tâm Nhu. Nhu là mềm, nhịn không phải là nhục, mềm nhưng không phải là yếu. Dầu có thất nhưng không có là bại. Dầu có phé nhưng không phải là thái, mà mềm ở đây nó không có nghĩa là nhũn kíp không? Mềm chứ không phải là nhũn. Cho nên ở đây đó cái chữ này Tâm Nhu có nghĩa là mềm nhưng mà là dai chứ không phải mềm như là sương sáo. Sương sáo và Sương sâm. Một cái nội tâm như vậy rất là khó. Cái tâm hồi nãy tôi có nói đó là tùy duyên bất biến. Nước bỏ vào cái ống dài thì nó hình dáng nó dài. Bỏ vào cái chậu vuông thì nó vuông. Bỏ vào cái lọ tròn thì nó tròn nước rất là mềm. Nhưng mà các vị có biết rằng nước nó như ở bên Đức người ta có dùng cái máy áp suất lấy nước để cắt bê tông. Cái này có ai biết gì đó không? Cái nhu của nước là chỗ đó nó mềm nhưng mà cái mềm của tâm nó kinh khủng lên nó mềm nhưng nó làm được việc đó. Tôi hỏi các vị nha. Bao nhiêu máu lệ trên cuộc đời này được chấm dứt khi mà chúng ta đắc thánh đúng không ta? Chứng thánh thì không máu lệ. Mà đắc thánh đắc bằng thân hay đắc bằng tâm? Đó gọi là tâm nhu đó. Nó mềm như nó cắt đứt được sinh tử. Rồi tiếp theo là Diệu Thảo tôi đặt tên là Phương Hạnh. Chữ phương trong tiếng Hán nó có rất là nhiều nghĩa. Phương có nghĩa là vuông, bình phương. Phương nghĩa là vuông. Phương nó cũng có nghĩa là thơm như là phương danh. Có nghe cái phương danh không? Là danh thơm tiếng tốt. Chữ phương á cũng có phương là hướng như là tứ phương bát phương. Cho nên phương có nghĩa là thơm, phương có nghĩa là vuông. Phương có nghĩa là hướng. Ở đây mình ấy nghĩa là thơm. Phương hạnh có nghĩa là cái kiểu sống thơm phức.

Tiếp theo là Nguyễn Ngọc Thơ hử là Phương Tâm. Tâm mình á nếu không có tu á thì khó ngủ lắm. Tham sân si. Nhưng mà biết Phật pháp rồi thì là tâm thơm. Các vị có nghe tâm hương không? Con xin thấp một nén tâm hương hướng về Tam Bảo. có nhớ cái đó không? Tâm hương là cái nén nén hương mà từ trong cái tâm của mình như vậy thì à Phương Tâm chính là nó tương đương với là tâm hương nha. Tức là người mà cái lòng lành, người có niềm tin nơi Phật, người có niềm tin nơi chánh pháp, người có trí tuệ, người có chánh niệm, người có từ tâm thì khi lạy Phật trên tay, dầu không có đóa hoa nào, không có nén hương nào thì vẫn có hoa, vẫn có hương kín đáo trên tay mình, trong lòng mình, trên trán mình. Cái đó được gọi là Phương Tâm.

Tiếp theo có một người tên là Dương Phước Hướng. Tôi cho cái tên là Phước Hải. Quý vị còn nhớ bên tàu khi mà chúc sinh nhật á nó đặt cái tên là Phước Như Đông Hải Thọ tỷ Nam Sơn. Có nhớ câu đó không? Là Việt Nam mình có một câu là đồng vợ đồng chồng tát biển Đông cũng cạn. Vì biển đông không bao giờ cạn nên vợ chồng không bao giờ đồng lòng. Không cái đó là cái đó là hải chút cho mà đỡ buồn ngủ. Phước hải ở đây có nghĩa là phước nhiều như biển. Nhiều như biển là sao? Các vị biết một ngày nước ở trong sông nó rút đi, nó rút đi, nó rút về đâu ta? Nó rút về biển. Và và có một lúc nước biển mà nó đầy thì trong sông nó cạn mà nước biển cạn thì nó đổ về sông. Cho nên phúc hải có nghĩa là cuộc đời có khi vợ, có khi đầy, có khi buồn, có khi vui nhưng rồi cuộc thì không bao giờ hết phước để xài. Đây gọi là Phước Hải nha. Ừ. Mà muốn có phúc thì phải làm sao ta? Muốn có quả phúc thì phải có tâm lành. Phải có tâm lành. Cho nên nói là Phước Hải nhưng mà chúc cho cầu nguyện cho đương sự và có cái tâm lành. Bởi vì chỉ có cái tâm lành vô lượng thì phúc hải mới vô biên nha.

Rồi tiếp theo là Nguyễn Bích Huyền tôi cho cái tên là Huyền Dung. Huyền đây nó không phải là đen thui không phải không phải là Bao Công mà huyền ở đây có nghĩa là huyền nhiệm là thiêng liêng. Dung ở đây có nghĩa là vẻ ngoài là ngoại diện là nhan sắc là dung nhan. Chúng ta có nhiều cái đẹp lắm quý vị. Mỹ Có một cái chữ của nó kêu là skin beauty có nghĩa là cái vẻ đẹp bên ngoài thôi. Việt Nam mình có cái cái câu là cái nét đánh chết cái đẹp. Mặc dù đôi khi cái đẹp nó đánh đẹp cái nét nhưng mà ở trường hợp nó rất là đặc biệt là bởi vì có cái ông hỏi con trai ông vậy chứ theo con lấy vợ thì con lấy cái chữ đẹp hay là đẹp người hay là tốt nét thì con trai đó nói thì con lấy vợ con phải lấy được tốt nét. Bố nói không bố ngược lại bố lấy Vợ là bố theo bố thì nên lấy nhỏ đẹp người chứ không có đẹp nét. Thì đưa con trai hỏi sao kỳ vậy. ông nói bởi vì cái đẹp nét á nó có thể chịu khó nó diễn được nhưng mà cái đẹp người diễn ko có được. Ở đây có ai hiểu không ta? Thí dụ như nó rất là ki bò nhưng mà nó có thể đóng vai một người hào sảng được không? Được. Nó cũng dốt nhưng mà nó đóng cái vai một đứa thông minh cũng được nhưng mà nó xấu quắc thì làm sao

mà nó diễn đẹp được. Cho nên chữ Huyền Dung ở đây có nghĩa là đẹp mà không cần diễn. Đây nó lớn chuyện chứ phải không?

Rồi tiếp theo có một người tên là Lê Thị Thanh Trúc tôi cho cái tên là Tâm Trúc. Cái tên này nếu tôi không giải thích á thì bà con thắc mắc tại sao mà cho cái tên này. Bên trong văn hóa tàu, chữ cái nói tới Trúc họ có nhiều chuyện họ nói lắm. Thứ nhất Trúc tượng trưng như người quân tử và bên Nhật thì Hoa Cúc tượng trưng cho Hoàng gia. Còn bên Tàu á thì cây trúc là tượng trưng cho quân tử. Mỗi sứ sở có cái văn minh khác nhau. Thí dụ như ở bên Âu Âu Mỹ á còn dơi á thì tượng trưng cho phù thủy cho ma quái, kỳ sĩ không đầu cỡi ngựa ngang một lâu đài trong một đêm trăng rồi có bày dơi bay ra. Nhưng mà bên văn hóa tàu á con dơi tượng trưng cho phúc. Bởi vì tiếng chữ tiếng tàu á chữ phúc mà đọc giống như chữ dơi. Dơi là con dơi. Cho nên các vị thấy ở mấy cánh cửa của tàu đó để hình con dơi đó là vậy. Rồi con chim cú ở Việt Nam mình con chim cú là tan tóc nhưng mà bên miếng điện á con chim cú là lucky bird là con chim may mắn. Còn bên tàu trúc nó có nó tượng trưng như người quân tử mà nó cũng tượng trưng cho thánh hiền tại sao vậy vì trúc á cái đặc điểm của trúc là tiết trực tâm hư, tiết trực là lòng thẳng, tâm hư là ruột nó bọng. Người quân tử nó luôn thẳng thần cương trực, ko có để bụng ra đời có đôi xử ra sao thì ko có để bụng. Tâm hư là rỗng ruột, tiết trực là cương trực thẳng thẳng nhưng mà tâm hư tức là rỗng ruột lòng không có chứa những cái ưu phiền hờn giận ai hết cho nên cái Tâm Trúc ở đây là như vậy đó tiết trực tâm hư. Nếu mà quý vị có gặp tôi cho hỏi này giờ tôi nói nếu mà ai có ghi âm á cứ nghe Cái này rồi thì gần như mỗi cái tên nó đều có một cái chữ Hán.

Tiếp theo đó là Nguyễn Quang Đông cho cái tên là Quang Hạnh. Quang Hạnh nghĩa là nó cũng tương tự như cái tên trước đây. Một cái tên của một vị khác trước đây. Quang hạnh là luôn luôn sống và hành động dưới cái sự soi rọi của chánh pháp, của trí tuệ, của tam bảo gọi là quang hạnh. Bởi vì Phật tử mình nói rằng theo đạo Phật có nghĩa là theo đạo trí tuệ chứ đa phần mình hành động theo cái cảm tính thôi. Ở Minh hành động theo cái cái mình thích, theo cái mình ghét. Chính cái thích và ghét nó là cái nguồn sáng soi rọi cho chúng ta sống và hành động. Trong khi đó cái thích là ghét nó là phiền não. Thích là tham mà ghét là sân. Đề là chúng ta phải sống và hành động với cái sự soi rọi của trí tuệ của chánh pháp. Cho nên đó chính là cái đề nghị của chúng tôi khi mà đặt tên cho quý vị đó là Quang Hạnh. Và cuối cùng là Phương Thảo. Cái tên này nếu mà nhìn vậy giải thích ra nó là một thời pháp rất là dài. Phương ở đây là thơm. Thảo ở đây có nghĩa là cỏ. Tại sao mà tôi nói cái tên là hay? Các vị có đồng ý với chúng tôi rằng chúng ta mấy chục kilô nhưng mà trong trời đất này chúng ta chỉ là một cọng cỏ. Đúng hay sai? Chúng ta vốn vô danh và bé mọn. Nhưng nếu chúng ta là một chiếc của cái cọng cỏ thạch xương bồ thì sao ta? Thơm ngát. Ở đây có ai biết thạch xương bồ không? Thạch xương bồ hoặc là cỏ à cáo chi. Thạch xương bồ nó là một loại cỏ rất là thơm. Kỳ rồi chúng tôi đi bắt à chúng tôi về Phi lai chúng tôi lên Tam chúc. Cứ đứng tần ngần nhìn cái bụi Thạch xương bồ nó là cỏ dại mà đáng nó rất là đẹp. Cái lá nó tựa như lá hẹ mình vậy đó. Nhưng mà mình vô vô tay mình á nó thơm ngát. Phương thảo nghĩa là gì? Chỉ một chữ thôi đủ nhắc chúng ta sống đời. Phương có nghĩa là thơm. Sống làm sao để cho người ta dễ ngủ khi tiếp xúc với mình. Đừng biến là cái người khó ngủ. Đó là Phương. Còn thảo là luôn luôn tự nhắc mình. Mình chỉ là một cọng cỏ vô danh bé mọn dưới cái gầm trời bao la này. Dầu là cỏ nhưng vẫn thơm. Cỏ nó đã thơm mà dầu nó có khô vẫn là cỏ thơm. Chúng ta có biết một chuyện là người Việt mình á thì rất là đơn giản trong cái chuyện tiêu dùng những người tàu cái gì thơm cái gì quý họ phơi khô họ đồn gói họ nằm. Chứ như bên Kalama tôi cũng nhờ một vài bà con đi hái cái hương thảo mỹ gọi là rosemary để đồn vô làm một cái gối để nằm thì đêm đêm chúng tôi vẫn ngủ với Phương Thảo. Ok chúc các vị một một đêm rất là an lành và tiếc là chúng ta không có thời gian để nghe bài giảng đêm thôi. Một bài giảng tôi cho là rất là quan trọng thôi tôi nói sơ nha.

Có mấy cô chú lớn tuổi lắm muốn cho mấy cô chú nghe thờ pháp.

À một bài kinh cái này thầy trì xúi chứ còn tôi thầy nói rằng đêm nay thì nên có một cái bài giảng mà bây giờ tôi thấy cái tiết mục mà tụng kinh rồi tiết mục quy y thì nói tới quy tôi nhớ chuyện có cái đêm trong chùa đó thì ông trụ trì ông đang ngủ. Ông trụ trì rất là giỏi võ. Ông đang ngủ thì ông nghe tiếng động. Thì ông mới lắc mình một cái là ông ra tới nhà kho rồi ông thộp cổ cái bóng đen đó. Ông thộp cổ bóng đen thẳng tớm á. Thì cái bóng đen đó mới la lên nó nói sư phụ sư phụ con là thằng Sơn hàng xóm nè. Con là thằng Sơn Phật tử hàng xóm của chùa. Thì ông trụ trì hỏi vậy chứ

ban đêm mà vô đây làm cái gì? Cái nó nói dạ con vô con xin quy y. Thì ông trụ trì ông chụp cái cổ nó ông giọng nó một phát quy y Phật nè quy y pháp nè thì nó đau quá nói thầy thầy tam quy được rồi đừng có truyền ngũ giới. Ông thầy nói bữa nay làm gì có ngũ giới, nhớ bữa nay là bát quan mà là coi như là má nó phải vô khiến nó về bởi vì tam quy là nó đi không nổi rồi mà cộng với bát quan á thì các vị tưởng tượng là tam là ba mà bát là tám là 11 cú mà vừa chỏ vừa gỏi thì làm sao mà nó về nổi. Cho nên nãy tôi thấy tôi nghe truyền quy y mà tôi cứ nhớ mang máng ko biết trong đây quý vị vô đây quy kiểu gì.

Bài kinh đêm nay rất là quan trọng và mà nội dung rất là sâu. Nhưng mà tôi tiếc là bài kinh này nó giống như cái bánh xèo vậy đó. Tức là nó phải có nước chấm, nó phải có rất là nhiều rau, nhiều giá có đủ thứ. Nhưng bây giờ tôi đành phải cho các vị ăn cái bánh khọt của Hội An nó nhỏ nhỏ thôi. Chứ bây giờ mà bánh xèo thì khuya quá rồi. Khuya quá mà đồ bánh xèo nó cũng hơi rồi thì thôi cho ăn bánh khọt đi là bánh crep của pháp đi. Ok miễn là có nước chấm hơi hơi hơi là được rồi.

Cái bài kinh nó bắt đầu như thế này là Đức Phật ngài dạy rằng á là chúng sinh phàm phu ý không được học chánh pháp á thì rất dễ mắc vào ba cái tà kiến ngộ nhận sau đây. Một là chuyện gì trên đời cũng đổ thừa là do nghiệp quá khứ. Có đúng không ta? À cái này là chắc tại vì cái tiền oan, tức trái kiếp trước cho nên trước tôi phải trả. Thì trong kinh Phật ngài dạy cái này mình đọc mình mới giật mình. Ngài dạy chúng ta về nghiệp báo nhưng mà ngài nói rằng chuyện gì cũng đổ cho nghiệp là đó là một cái ngộ nhận. Có hiểu không? Thí dụ như mình bệnh mình không uống thuốc mình cứ ngồi mình chờ cho cái nghiệp nó tới nó tới nó giải quyết có nên không? Ngay cả bên thánh địa Mecca của hồi giáo á nó có để mỗi năm có một cái ngày gì ta? Cái ngày ngày mà lễ hội cho tín đồ về đó thì nó người về trung bình một năm là 2 triệu người về cái thánh địa đó và người hồi giáo mỗi ngày có năm lần dầu là họ đang ở trên núi cao rừng sâu sa mạc hay biển cả mỗi ngày năm lần họ hướng về cái thánh địa đó họ cầu nguyện và cái niềm mơ ước lớn nhất của người phật tử mình là được về lạy phật ở bờ đề đạo tràng còn người hồi giáo niềm ước lớn nhất của họ là được về cái thánh địa Mecca ở đó có một hòn đá thiên màu đen thui rồi về rờ đó hoặc chạm trán lên nó hoặc hôn lên nó là mãn nguyện rồi. Cho nên 1 năm có khoảng 2 triệu người đổ về cái thánh địa Mecca để mà cầu nguyện và dĩ nhiên 2 triệu nó đông quá thì nó hay có cái vụ tị nạn lấy nhảm đồ, cầm nhảm đồ của nhau thì ở đó nó có một tấm biển ghi thế này mọi sự do đấng A La an bài. Ngài là đấng chí tôn toàn năng nhưng ngài không có giữ gìn giữ hành lý của các bạn. Ngài là đấng toàn năng nhưng mà ngài không có giữ gìn hành lý cho các bạn. Có nghĩa là các bạn tự liệu hồn. Cho nên á là một người không biết đạo thì đổ thừa mọi sự là do nghiệp là sai, một phần nào đó. Và ở đây ai học A Tỳ Đàm thì biết, nguyên cả trái đất này từng đất nước, từng dân tộc, từng mái nhà, từng thành phố, từng xã hội và cuối cùng là từng con người, từng con giun con dế, con ong cái kiến. Từng nụ cười và giọt lệ của chúng ta nó đều được tạo ra bởi một trong bốn điều kiện. Có nhớ không ta? Nghiệp, tiền nghiệp rồi hoạt động tâm lý, đời sống tâm lý. Thứ ba là điều kiện thiên nhiên và thứ tư là điều kiện dưỡng tố, mình ăn cái gì hoặc là cái cây đó được tưới tắm ra sao. Cho nên từ phần hồn cho tới phần xác nó đều được tác động, được nuôi dưỡng, được tạo ra bởi bốn thứ:

Tiền nghiệp, thiện ác quá khứ

Đời sống tâm lý hiện tại

Điều kiện thiên nhiên chung quanh

Cuối cùng là cái điều kiện dinh dưỡng.

Cho nên cái gì mình cũng đổ cho nghiệp là không được. Đó cho nên cái ngài dạy cái chuyện đầu tiên là đổ cho nghiệp. Ngài nói đó là một thứ ngộ nhận. Cái trường hợp thứ hai là mọi sự đổ hết cho một cái đấng chí tôn nào đó. Tại trời bắt vậy. Trời chưa kêu ai nấy dạ. Đó lại là sai nữa. Là bởi vì không có ông trời nào mà toàn quyền trong cái chuyện mà an bày, sắp đặt ban phước giáng tội cho ta thì nó không có.

Cho nên thứ nhất là đổ hết cho nghiệp là một cái sai.

Cái thứ hai là đổ hết cho một cái đấng nào đó cũng sai.

Và cái thứ ba cho rằng mọi thứ nó ngẫu nhiên nó như vậy lại càng sai.

Vì sao vậy? Vì ngài dạy rằng này các Tỳ Kheo, nếu mà cho rằng mọi thứ là do tiền nghiệp mình cứ ngồi yên mình chờ như vậy mình khỏi tu hành gì hết mà mình định nghĩa lại đi. Tiền là gì hả? Tiền là trước hôm qua là tiền của hôm nay và hôm nay là tiền của ngày mai phải không ta? Mà nếu hôm

nay mình không làm gì hết mình ngồi mình chờ cái tiền của hôm qua thì ngày mai là chùi lúi phải không ta? Cho nên ngài nói rằng nếu mà mọi thứ mình cứ trông chờ một cái nghiệp quá khứ, hiện tại mình không động tay động chân gì hết thì kiếp sau tức là như thế nào đây? Bởi vì hôm qua là tiền của hôm nay thì hôm nay là tiền của ngày mai có đúng không? Cho nên á là ngài mình dạy rằng nếu mà cứ đổ cho nghiệp rồi ngồi yên không giống nhích thì khỏi tu hành gì hết mà khỏi tu hành thì mình biết kiếp sau mình nó ra làm sao rồi.

Rồi trường hợp thứ hai ngài nói rằng nếu mà mọi thứ đổ cho một cái đáng chí tôn nào đó thì nó lại sai nữa. Là bởi vì nếu mà có một cái đáng nào đó thì cái đáng đó là người rất là tàn nhẫn. Vì cái đáng đó nó tạo ra một cái thế giới nước mắt nhiều hơn nụ cười. Đúng không ta? Người khổ nhiều hơn người vui. Có đúng vậy không? Nếu mà có cái đáng nào đó thì cái đáng đó phải nói là ác. Đáng máu lạnh. Tôi phải nói như vậy. Mà đó là Phật nói này các tỷ kheo ta nói rằng nếu có một cái đáng chí tôn vô thượng mà tạo ra vũ trụ thì ta nói đó là một người rất là tàn nhẫn vì đó tạo ra một thế giới vui ít buồn nhiều. Như vậy thì cái chuyện mà mình tin vào cái đáng nó cũng là không xong.

Và chuyện thứ ba cho rằng mọi thứ ngẫu nhiên cũng không được là bởi vì tại sao có kẻ vầy người khác. Có kẻ vầy người khác thì với có một cái nữa là tại sao mình cho là ngẫu nhiên khi rõ ràng mọi sự cái nào nó cũng có những cái lý do có những cái điều kiện để mà nó xuất hiện. Thí dụ như có người tại sao họ lại khỏe mạnh, có người lại èo uột và tại sao cái điều kiện sinh hoạt của mỗi người đó nó khác nhau và mình thấy rõ ràng chính những điều kiện sinh hoạt khác nhau, chính môi trường xuất thân khác nhau nó đã tạo ra những cái hệ quả khác nhau. Như vậy rõ ràng mình không thể nói là nói là ngẫu nhiên được. Bây giờ rõ ràng mình thấy mình truy ra mình thấy cái gì nó cũng có cái cái điều kiện xa và điều kiện gần hết đó.

Rồi cuối cùng cái này mới quan trọng nè. Ngài dạy rằng vì sao vì sao mà có ba cái thứ ngộ nhận đó? Vì sao mà cho rằng cái gì cũng là nghiệp quá khứ, cái gì cũng là do một cái đáng chí tôn, cái gì cũng là ngẫu nhiên. Là vì sao? Là bởi vì chúng ta không hề biết được mấy chuyện sau đây. Thứ nhất, không hề biết rằng vũ trụ và chúng sanh được tạo nên bởi 6 chất liệu đó là: đất, nước, lửa, gió, hư không và tâm thân.

Khi mà mình hiểu rằng vũ trụ và chúng sanh được cấu tạo nên bởi sáu thứ chất liệu này thì chúng ta phải đặt vấn đề. Cái gì nó thuộc về đất nó cần đến những điều kiện cho đất, cái gì nó thuộc về nước nó cần những điều kiện cho nước. Đúng không ta? Thí dụ như mình như là xương thì nó cần canxi. mà tóc thì nó cần keratin có đúng vậy không ta? Cho nên mình thấy khi mình hiểu được cái cấu trúc cấu tạo chất liệu của thân và tâm thì mình thấy rằng từng thứ trong đó nó cần đến những cái điều kiện tác động để xuất hiện và phát triển. Đây cho nên ngài nói rằng tại sao mà mình có ba ngộ nhận đó là vì chuyện đầu tiên mình không hề biết đến cấu trúc cấu tạo và chất liệu làm nên cái thân tâm này. Cho nên chúng ta mới hiểu sai như vậy nha. Như tôi rất là nhiều lần tôi nói tôi không tin cái chuyện trường sanh bất tử là vì sao? Là vì giả định các nhà khoa học có thể dùng cái liệu pháp cloning là nhân bản thì hoặc là dùng tế bào gốc để mà cấy tạo ra lục phủ ngũ tạng của mình. Thì người ta hy vọng là sẽ có một ngày cái gan mình hư thì người ta chỉ cần lấy một tí máu tí thịt người ta sẽ tạo ra cái lá gan mới tiếp tục sống. Coi như trong người mà cứ cái nào mà trục trặc là thay liên tục. Không cần lấy của đũa khác, không cần mấy đũa hiện tượng hoặc là là mua tặng không cần. Mình tự mình lấy đồ trong nhà mình xài có nghĩa là mình cái khả năng chết là coi như không rồi đó. Nhưng mà tại sao tôi không tin? Là vì khoa học tôi đã chỉ can thiệp được cái gì mà họ thấy họ rõ được thôi. Còn cái phần tâm họ họ có thấy không?

Mà họ không thấy họ có thể can thiệp được hay không? Không.

Không thấy là sao can thiệp? Thế là họ có thể tạo ra những con người đòi đòi bất tử nhưng mà nó như cái con chi chi á. Có hiểu không ta?

Đó. Cho nên đừng có ham mà bất tử. Bởi vì khoa học tạm cho đến bây giờ họ cũng không có nhìn thấy được cái gọi là tâm thức của chúng sanh. Mà trong kinh nói rất rõ trên đời này chỉ có một người duy nhất thấy rõ tâm thức của chúng sanh đó là Đức Phật Chánh Đẳng Giác thôi. Ngài Xá Lợi Phất cũng không thấy hết. Mà ngoài Đức Phật Chánh Đẳng Giác ra thì không ai thấy hết được cái cấu tạo tâm thức của chúng sanh. Mà nếu như vậy thì anh lấy cái gì để mà anh xây dựng một con người hoàn hảo vì anh chỉ xây dựng được có cái phần xác thôi. Còn cái phần hồn anh chịu thua mà các vị nghĩ thế giới này nó sẽ kinh hoàng cỡ nào nếu có một ngày mà toàn là máy cụ 3000

tuổi mà mấy cụ không tự sinh hoạt được. Quý vị có thấy đã không chứ tôi thấy là coi như xong rồi đó. Trong nhà của mình chỉ cần ba thăng không, bốn thăng lẫn là mình thấy phê rồi. Ba thăng không, bốn thăng lẫn, năm thăng say rượu là nguyên cái đám này mà nó cộng lại là quý vị sống có nổi hay không? Nguyên một cái hành tinh toàn là cái thứ 3000 tuổi 6000 tuổi sống lâu không chịu chết mà toàn là hải nhi tóc bạc không thì tôi nghĩ chắc đuối luôn phải không?

Cho nên ngài dạy rằng sở dĩ có ba cái cái ngộ nhận á vì chuyện đầu tiên nó không hiểu được rằng cấu tạo và chất liệu nào đã làm nên cái thân tâm này.

Đó rồi cái tiếp theo là sao ta? Cái này mới ghê nè. Nó không hiểu rằng toàn bộ những gì gọi là sướng khổ buồn vui chỉ được đi ra từ thân tâm mà thân tâm chính là sáu căn. Nghe cho kỹ, sáu căn được tạo ra bởi sáu chất liệu mà tôi vừa nói. Chính sáu chất liệu đó nó tạo ra sáu căn và sáu trần. Chính cái đất, nước, lửa, gió, hư không và tâm thức nó đã tạo ra sáu căn và sáu trần. Và sáu căn tức là mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Còn sáu trần là sáu cái đối tượng những gì mà mình thấy nghe ngửi. Lắng nghe chỗ này. Cái này quan trọng nè. Nó kẹt ở chỗ này. Sáu trần đó đối với người này á là nó đẹp mà đối với người kia là xấu. Đối với người này là dễ chịu, đối người kia là khó chịu. Đối với người này là lạc, đối người kia là khổ. Có hiểu không ta? Chính vì không hiểu chỗ này, không hiểu được chất liệu nào đã làm nên cái phần hồn, phần xác nó dẫn đến cái ngộ nhận. Mà thế giới này nó khổ là vì đâu? Nó khổ là vì nó ngộ nhận. Ngộ nhận tức là hiểu sai. Rồi bây giờ tiếp theo nó không hề biết rằng từ sáu chất liệu đó nó dẫn đến sáu căn, sáu trần và thì có sáu căn sáu trần nó mới có 18 thứ cảm giác. 18 thứ là gì ta? Khổ, lạc, xả. Khổ tức là những gì làm cho mình khó chịu. Lạc là cái gì làm cho mình thấy dễ chịu. Còn xả là cái gì mà nó lửng lơ con cá vàng, không khổ không lạc. Ba cái thọ này nhân cho sáu căn là 18

Rồi ngài dạy rằng khi mà con không hiểu được Vũ trụ và chúng sanh được cấu tạo bởi sáu chất liệu. Thì con lại không hiểu rằng chính sáu chất liệu này nó tạo ra sáu căn và sáu trần. Và con càng không hiểu được rằng từ sáu căn sáu trần này nó tạo ra 18 thứ cảm xúc. Mắt mình đó là lúc thấy cái vui, có lúc có cái mình thấy cái làm cho mình vui, có lúc mình thấy cái làm cho mình buồn. Lỡ tai mình có lúc mình nghe cái mình làm cho mình vui, có lúc nó làm mình nó nghe cái mình làm cho mình buồn. Hàng xóm hát karaoke. Đa phần làm cho mình buồn đúng không? Cái ông đó mỗi lần vợ ông hát karaoke là ông nhảy ra sân ông đứng rồi bạn bè hỏi sự kì, bởi vì bà hát mà tôi ở trong nhà tôi tưởng tôi đang đánh bà. Tức là bà chỉ gào thôi. Có cái ông đó hàng xóm ông hát tệ quá mà ông không có cảm được ông viết một cái tấm bản là xin hát đúng nhịp “công đức vô lượng”. Thấy dễ sợ lắm cho nên chỉ riêng cái khoảng karaoke thôi là mình thấy là là, mà nhiều người hỏi tại sao mày thích hát nó nói mỗi lần tao buồn là tao cứ nhớ Ka ra là tự nhiên nó ok á cái gì chịu khó nó ka ra là nó ok cho nên ý là các vị biết chữ karaoke nghĩa là gì? Kara tiếng nhật là không, còn ok là nó từ cái chữ orchestra có nghĩa là cái dàn nhạc, cái chữ này nó có nghĩa là dàn nhạc. Có nghĩa là hát mà không cần cái ban nhạc chơi tự âm thanh nó có âm thanh nên á. Karaoke, kara là không, như karate là không thủ đạo á. “Te” là tay, “kara” là không.

Rồi từ sáu chất liệu nó tạo ra sáu căn, sáu trần và từ sáu căn, sáu trần nó tạo ra 18 thứ cảm xúc. Mà 18 thứ nó ở đâu nó ra là nó do tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống. Do tiền nghiệp. Nghe cái này quan trọng nè. Nếu mà học với tôi bắt buộc phải học thuộc lòng công thức. “Toàn bộ thế giới này chỉ có sướng khổ thiện ác”. Toàn bộ vô lượng vũ trụ nó chỉ gồm có bốn thứ là sướng, khổ, thiện ác. Chính cái thiện nó tạo ra cái sướng và cái ác nó tạo ra cái khổ. Có đúng vậy không ta? Nhưng mà nói vậy đâu có được. Mình là người Phật tử mình phải học ngon lành hơn chứ. Thiện là gì? Là thiện là sáu căn biết sáu trần bằng tâm lành.

Ác là gì? Là sáu căn biết sáu trần bằng tâm xấu.

Sướng là gì? Sáu căn biết sáu trần như ý.

Khổ là sáu căn biết sáu trần bất toại.

Có phải không ta? Nó rất là dễ nhớ. Vô lượng vũ trụ chỉ có gồm có bốn thứ thôi. Đó là sướng, khổ, thiện, ác. Thì thiện là sáu căn biết sáu trần bằng tâm thiện, tâm lành. Ác là sáu căn biết sáu trần bằng tâm xấu. Rồi tiếp theo đó bây giờ đó là thiện ác. Bây giờ qua tới tới sướng khổ nè. Sướng là sáu căn biết sáu trần như ý. Còn khổ là sáu căn biết sáu trần bất toại. Rồi bắt đầu định nghĩa tiếp. Phạm là gì? Phạm là khi sáu căn biết sáu trần như ý thì tham. Khi sáu căn biết sáu trần bất toại thì sân.

Còn thánh nhân thì sao? Khi sáu căn biết sáu trần như ý hay bất toại thì đều chánh niệm và trí tuệ. Nó rất là dễ nhớ làm ơn nhớ mấy công thức này trường hợp như mình ừ nhớ chậm hiểu chậm thì nhớ mấy công thức thôi thí dụ như mình ôn lại nè trên đời này ngoài mẹ ta ra thì ai là người sẵn sàng giao phó tấm lòng và trái tim cho ta đó là bà bán thịt heo thí dụ như vậy mình phải đưa vô công thức mình mới nhớ được tại vì trừ mẹ ta thì chỉ có bà bán thịt heo là trao hết trái tim mà tấm lòng cho ta thôi. Cái gì nó phải có công thức cho nó dễ nhớ.

Như vậy thì bài kinh đầu tiên Đức Phật bắt đầu từ chỗ nào? Một là thế giới phàm phu luôn chìm sâu trong ngộ nhận. Ngộ nhận là hiểu sai. Mà tại sao có ngộ nhận? Vì phàm phu không hiểu được. Thế giới này được cấu tạo nên bởi sáu chất liệu. Mà chính sáu chất liệu này nó mới tạo ra sáu căn, sáu trần. Từ sáu căn trần nó mới tạo ra 18 thứ cảm giác. Và chính vì có 18 thứ cảm giác này chúng sanh mới có cái thái độ trốn chạy và kiếm tìm. Đúng hay sai? Biết trốn chạy không?

Cái gì ghét, cái gì sợ, cái gì khó chịu thì trốn. Mà trốn bằng cách nào? Tìm mọi cách để trốn. Ví dụ xài chiếc xe cũ thấy không thích, mình trốn chiếc xe cũ bằng cách là mình đi kiếm chiếc xe mới. Mà muốn có chiếc xe mới thì chuyện ác nào cũng làm. Muốn mặc đẹp cho nên rất ghét mặc xấu. Mà muốn mặc đẹp và không bị mặc xấu thì sao ta? Chuyện gì cũng làm có đúng không? Rồi ăn ngon chứ không thích ăn dở. Nhà phải to, không thích ở nhà nhỏ. Xong kịp chưa? Cuối cùng thì sao? Vì trốn cái này tìm cái kia. Cuộc sống chỉ là trốn tìm đúng không ta? Mà ở đâu nó ra cái đó? Là do ngộ nhận mà ra. Thay vì mình thấy nguyên cái đồng nó là rác thì nó yên quá rồi. Đằng này trong cái đồng rác mình thấy cái này ăn được cái này xài được chính vì mình thấy trên cái đồng rác đó có cái ăn được và xài được cho nên chúng ta bỏ ra mấy chục năm trên đời để mà đi boi đồng rác, đồng rác đó chính là cuộc đời người và cái bài kinh này nó có điểm rất là đặc biệt là gần như đây là chỗ duy nhất trong kinh Đức Phật đã định nghĩa Tứ Đế một cách rất là đặc biệt tức là ngài lấy 12 duyên khởi định nghĩa Tứ Đế.

Tứ đế là gì? Đế là sự thật.

Sự thật đầu tiên mọi hiện hữu trên đời này đều là khổ. Dầu đó là sự có mặt của Đức Phật Chánh Đẳng Giác hay là sự có mặt của một cọng cỏ, của một con dế, một con giun. Tất cả mọi sự có mặt đều là khổ. Vì sao? Vì sự có mặt nào cũng do vô số điều kiện tạo nên. Và một khi đã có mặt rồi thì thứ gì cũng phải mất đi. Này các tỷ kheo “giả đã tăng núc khăn” ta nói rằng cái gì vô thường thì cái đó là khổ. Cái gì là khổ thì cái đó là giả. Cái gì là giả thì cái đó là là khổ. Cái gì vừa giả vừa khổ thì không đáng để gọi là tôi hay là của tôi. Xác định một cái tôi trong cuộc đời này nó giống như là xin quốc tịch vào Iran vậy. Có hiểu không? Hết. hết chỗ đi tại sao vào Iran phải biết Iran bữa nay nó tan nát cỡ nào vậy mà ráng đi ra đại sứ quán xin cái visa vào trong đó rồi xin nhập quốc tịch nữa thì cái chuyện mà mình xác định một cái tôi trên cuộc đời này nó ngu cỡ đó vậy đó phải nói như vậy thì cuộc đời này nó có cái này sanh ra ở cái chỗ sướng, cái sướng đó sớm muộn gì nó cũng cũng mất cũng hết mà sanh vô chỗ khổ thì đương nhiên là khổ rồi nhưng mà sanh vô chỗ sướng không có bền và cái này mới ghê nè cái này mới ghê nè Tất cả cái sướng khổ đều vô thường. Nhưng cái này mới ghê. Cái gọi là sướng đều do hiểu lầm mà có. Thật ra nó không ngọt như mình nghĩ đâu. Vì mình do cái nghiệp xưa mà mình mang thân nữ cho nên mình có những cái thích và ghét rất là nữ. Đúng không? Có phải không ta? Do nghiệp xưa bây giờ ta mang thân nữ cho nên ta có những cái thích và ghét rất là nữ. Có được cái mình thích, mình gọi đó là hạnh phúc. Phải chấp nhận cái mình ghét mình gọi nó là đau khổ. Xong chưa? Rồi. Do nghiệp xưa bây giờ mình mang thân nam thì chính vì mang thân nam mình có những cái thích và ghét rất là nam. Có đúng không ta? Hả? Sao lắc đầu hả? Cái câu đầu tiên ta nói nè. Câu đầu tiên ta nói tất cả thích ghét đều do hiểu lầm. Mình lấy nhau không phải là vì mình hiểu nhau mà vì mình hiểu lầm nhau mình mới lấy nhau. Chứ nếu mình hiểu kỹ về nhau không bao giờ dám lấy nhau. Có có hiểu được cái đó không?

Còn nếu không hiểu tôi nói thêm cho hiểu. Nếu mà chúng ta nhìn nhìn người khác mà nhìn xuyên thấu như là chụp X Ray đó thì chúng ta không yêu ai hết. Nhìn mà thấy ở trong mà nó lòng thông ở trong đó tim bao tử rồi rồi phổi rồi thận lá lách lùm chum là mình không có thương nhau được mà nhờ là mình không có nhìn xuyên qua được. Cho nên mình mới hình dung là có ba vòng sáu múi tùm lùm hết chứ nếu mình nhìn kỹ về nhau thì không tài nào mình thương ai hết. Có hiểu không? Nội mình nhìn thấy trên cái răng nó mà dính một miếng rau là mình đã thấy ngán rồi. B nó ngồi nó

nói chuyện với mình mà nó cứ đưa vô nó bóc bóc nó bung như thế này thì tôi nghĩ cũng hơi khó. Có hiểu tôi nói không?

Ừ nó thò nó gãi gãi gãi mà nó bung như thế này mà rút thần lần đó là tôi nghĩ rất là khó. Nhưng mà nhờ á là xấu che tốt khoe rồi mình hiểu lầm nhau rồi tôi mình về mình nhớ thương rồi mình mới bèn có âm mưu ý đồ mình cưới nhau chứ. Nhưng mà tại sao mình bỏ nhau là vì mình hiểu lầm nhau rồi. Rồi thì chó chê mèo mỡ phải nói như vậy đấy. Cho nên thích ghét ở đời là do hiểu lầm mà ra. Đấy mà tại sao hiểu lầm này tôi mới nói đó. Khi mang thân một con lợn thì chúng ta thích những cái mà con chó nó không thích. Khi mang thân một con giun thì chúng ta thích những cái mà con lừa nó không thích. Khi chúng ta là một con rắn chúng ta cái thích của chúng ta không giống của con chuột. Có hiểu không? Khi chúng ta là một người đàn bà Campuchia thì cái thích chúng ta không giống người đàn bà Do Thái, đàn bà với nhau đó nha. Rồi khi chúng ta là người một đám đàn bà Việt Nam nhưng mà gia thế, quê quán, bối cảnh gia đình, trình độ học thức rồi óc thẩm mỹ, óc khả năng thẩm âm, khả năng thẩm định đời sống những cái này chỉ cần nó khác nhau thôi thì nguyên một đám phụ nữ một đám đàn ông Việt Nam nó đã có cái thích ghét khác nhau rồi. Có hiểu cái đó không ta?

Tôi nói này ra hơi kỳ. Ngày xưa tôi ở dưới Khmer đó tôi gặp có những người ở dưới Trà Vinh có những người bà con mình ở dưới bình thường họ đi làm ruộng tới tết á cái họ đánh son đánh phấn họ đánh từ cổ lên còn phần dưới để cho chùa, họ chỉ thích khúc đó thôi họ đó họ kêu là ok thí dụ như vậy. Gọi là mình thấy như người ở như có quốc phục của người ở người Triều Tiên họ mặc một cái áo rất là lạ giống như bình bông úp ngược vậy đó. Ngay đây nè cái nó phình ra xuống dưới mà đối với họ đó là đẹp và nó đối với mình áo dài của mình mới đẹp mà đối với người tây phải là áo đầm của tây mới đẹp và hôm nay chúng ta dò lại cái thời trang của thế giới từ thế kỷ thứ từ năm 1901 cho đến năm 2026. Thời trang luôn luôn thay đổi và cái thẩm mỹ của người Tàu á mình thấy đời nhà Đường thì họ cho rằng phải phốp pháp mới đẹp mà qua đời Tống càng gầy càng đẹp. Vậy cho nên Nguyên Sa nó có cái câu thơ là “Em gầy như liễu trong thơ cổ/Anh bỏ trường thì lúc thịnh Đường”, qua tới đời Tống là đời Đường á là Dương Quý Phi là một người đàn bà hơi bị dư ký nhưng mà qua tới đời Tống là phải mong manh nói đó tôi nhớ có cái bà đó đi với chồng ra ngoài phi trường nó có cái cân mà cân miễn phí thì ông chồng nhảy lên ổng cân thì nó để là 65 kg đó nó để là chúc mừng quý khách với chiều cao này trọng lượng đó là ổn tới phiên bà nhảy lên nó nói xin lỗi quý khách chúng ta chỉ cần một lúc một người thôi, cái cân nó bị hư mà bà lên một mình bà mà nó để xin lỗi quý khách chúng ta chỉ cần một lúc một người thôi thì bà cũng ồm bà khoảng chừng 150kg thôi mà ok nghe hiểu không. Có nghĩa đẹp xấu là do cái chuẩn mực rất là ước lệ mặc định của một xã hội, của một cá nhân của một nền tảng tâm thức nào đó. Một nền tảng tâm thức nào đó chứ nó không phải là một giá trị tuyệt đối. Có đúng vậy không? Đấy và chính vì những cái đó nó tương đối. Vì sao? Vì nó dựa trên những nền tảng rất là tương đối mà ” tương đối + tương đối = ảo” phải không ta? ” tương đối + tương đối = ảo” thì nó không có thật. Đúng chưa? Cho nên Phật dạy chính vì không hiểu cái này, không hiểu được rằng thế giới và chúng sinh được cấu tạo bởi sáu chất liệu: đất, nước, lửa, gió, hư không và thức. Cho nên chúng ta cũng không hiểu chuyện tiếp theo đó là không hiểu được rằng chính sáu cái này nó tạo ra sáu căn sáu trần. Và không hiểu rằng sáu căn sáu trần nó là nền tảng cho mọi cảm xúc dễ chịu và khó chịu của thân tâm. Mà chính vì không hiểu những cảm xúc của thân tâm là đồ giả, là đồ ảo cho nên người ta mới đầu tư. Đầu tư bằng cách nào ta? hoặc làm thiện hoặc làm ác. Làm ác có nghĩa là buôn gian, bán lận cân non đồng thiếu. Có biết cái đó không? Rồi lừa đảo, rồi bán ba cái hàng đa cấp rồi quảng cáo ma mị lừa người đủ chiêu trò hết. Đoàn phép chiêu trò thì miễn sao có tiền thôi. Và hôm nay tôi nói một câu này nó hơi kỳ so với cái màu áo thầy tu của tôi. Tôi thì tất cả chúng sanh ai cũng thương hết. Mà sao tôi nhìn về người tàu tôi hơi có một chút hơi khó chịu. Vì sao vậy? Bởi vì tôi ở bên Thụy Sĩ mà người Tàu mà đặt chân lên đất Thụy Sĩ thì người giàu không à mà tôi mới nghĩ nó làm đồ độc làm đồ giả nó bán người ta nó lấy tiền nó xài đồ thiệt. Có hiểu không. Nó qua bên Thụy Sĩ nó ăn socola của Thụy Sĩ là đồ thiệt, socola đồ thiệt nó đeo Rolex In Patec Philipp Dem Banai nó xài đồ thiệt, nó xài Chanel rồi LV Gucci nó xài đồ thiệt mà tiền ở đâu nó ra cái đó nó làm đồ giả, Quảng Châu là kinh đô đồ giả của toàn cầu các vị có biết không. Bà con nào không biết mua vé qua đó. Bên đó LV Gucci nó như quân nguyên vậy đó. Tôi về Shanghai tôi gặp Rolex mà nó đeo từ đây lên tới nách, 1 cái khoảng

tâm chừng trăm tệ remimbi á 100 đồng Rolex mà cái mặt nó làm y chang cũng Swiss y chang. trung tâm hàng giả nó làm hàng giả nó làm hàng độc, độc hại đó nó bán ra thế giới rồi nó mới lấy cái tiền thiệt đó nó đi mua đồ thiệt nó xài là sao không ghét được. Mà tại sao mình ghét là bởi vì mình cũng có ngộ nhận, mình có phân biệt ở trong đó. Chứ nếu mình nghĩ rằng nó đang sống bằng 14 là mai một nó tiếp tục hả? 14 nó tạo ra khổ ưu mà 25 nó tạo ra hỷ lạc. Ở đây có ai học có biết cái đó không?

Nếu mình hiểu vậy thì quá ok. Nhưng mà xui một cái mình hiểu là hiểu nhưng mà cái tâm tình cảm xúc của mình nó không có đi đôi với cái mình hiểu. Cho nên vì sao vậy? Thánh nhân khác mình ở chỗ này. Thánh nhân hiểu rõ cái điều họ tin cho nên họ tin chết bỏ cái điều họ hiểu. Còn mình không hiểu lắm điều mình tin cho nên mình không tin lắm cái điều mình hiểu. Có đúng không hả? Mình không hiểu lắm cái điều mình tin. Cho nên mình không có tin lắm cái điều mình hiểu. Và ngài kết thúc bài kinh ngài dạy cái gì? Chính vì không hiểu rằng mọi cảm xúc buồn vui đều là ảo cho nên chúng sanh mới đầu tư. Đầu tư bằng cách nào? Sống thiện hoặc sống ác. Sống thiện về trời, về cõi người. Mãn tuổi thọ cũng rút đùng xuống chỗ thấp nhất, còn sống ác thì xuống cõi thấp nhất, mãn thọ trở lại chỗ cũ. Có nghĩa là cả khổ, lạc, thiện, ác có cái chung cuộc là gì? Là vô thường và trở về đơn vị gốc. Cho nên do không hiểu được mọi thứ là vô ngã vô thường cho nên tiếp tục thích và ghét rồi đầu tư bằng cách sống thiện hay sống ác, làm nên một cái dòng chảy của duyên khởi. Hễ ngày nào còn vô minh thì hễ còn vô minh thì duyên hành, hành duyên thức, thức duyên danh sắc, cứ vậy còn nghiệp thiện ác thì còn đầu thai, mà còn đầu thai thì còn sáu căn sáu trần, mà còn sáu căn sáu trần thì còn tạo nghiệp thiện ác. Các vị phải đồng ý với tôi. Nhiều người không học Phật pháp họ nghe nói sáu căn sáu trần họ thấy nó xa lạ với họ chứ thật ra toàn bộ đời sống của mình là hoạt động của sáu căn sáu trần đúng không ta?

Tôi hỏi nè mình uống nước là mấy căn? Mấy trần? Mình trước khi uống mình có cần nhìn nó không? Có chứ. Vậy là con mắt. Mình có xài lỗ tai không? Lúc có lúc không? Có xài lỗ mũi không? Mình coi nó có cái mùi vani, mùi dầu chuối ko? Rồi có xài lưỡi không? Có. Có xài xúc giác không? Có. Nóng hay là lạnh? Rồi có xài ý thức không? Có. Bây giờ không có ý thức mình đâu biết mình uống nước công hay là nước chanh đúng không? Ok. Như vậy thì chỉ uống ly nước không là mình đã xài đến nguyên một sư đoàn của sáu căn xong chưa?

Như vậy thì cái mặt trời nó nó có nó có phải là đối tượng của sáu căn không?

Nó đối tượng của mấy căn?

Mặt trời mình có nhìn nó được không? Có

Mình có nghe mặt trời không? Không.

Mình có ngửi được không? Không.

Mình có nếm được không? Không.

Nhưng mà có ánh nắng mặt trời nó có ảnh hưởng đến xúc giác mình không? Có.

Và mình nhắm mắt lại mình có thể nghĩ là mình Mặt trời không Có.

Như vậy thì mặt trời nó cũng là đối tượng của sáu căn mà của căn nào? Nhãn căn, thân căn, ý căn đúng không? Nó xa như vậy mà nó vẫn là đối tượng của sáu căn. Rồi một người đã chết cách đây 50 năm người đó có thể là đối tượng có sáu căn không? Có.

Bằng cách nào? Hả? Nghĩ về.

Và cách nào để người ta nghĩ về mình nhiều nhất? Thiếu nợ. Khi mà chúng ta thiếu nợ người khác thì chúng ta sẽ đòi đòi bắt tử như là thương mình liệt sĩ, đòi đòi tưởng nhớ phải chưa? Và muốn được người khác tha lỗi thì mình phải làm sao? Phải phạm lỗi trước phải không ta? Mà tôi giảng vậy mấy người biết cái gì thiệt cái gì giả hả? Các vị không biết là các vị đòi đòi đòi đòi trong ngộ nhận. Ok rồi.

Cho nên chính vì không thấy mọi thứ là giả cho nên mới có thích và ghét. Và chính vì có thích ghét cho nên mới có trốn cái này và đi tìm cái kia. Và toàn bộ đời sống của chúng ta là một cuộc chơi trốn tìm. Trốn cái mình ghét và tìm cái mình thích. Có đúng vậy không? Ở đây ai làm neo, ai bán bánh mì, ai bán vé số, ai làm văn phòng, ai làm giám đốc, ai làm y tá, làm bảo vệ, tất cả đều là trong cái lộ trình tìm cái này và trốn cái kia có đúng không? Tại sao bữa nay không mặc áo trắng mà mặc áo tím? Có phải là trốn không? Trốn cái trắng tìm cái tím đúng không? Tại sao bữa nay không có

mang đôi giày A mà mang đôi giày B? Có phải là trốn thằng này tìm thằng kia không? Có đúng không? Tại sao không dám gật? Tôi biết rành lắm. Sáng mỗi lần trước khi đi đâu là ra đứng trước gương coi cái áo này. Rồi còn có cái vụ này nữa. Cái áo nó phải đi với cái này. Tông xet tông phải tông xet tông. Cái ruy băng đây nó phải đi với cái này, rồi cái thằng tòn ten này nè, rồi cái nó nằm lên ngón tay nè. Nó phải đi với nhau nó mới tông xet tông nó mới sang, chứ còn anh đi đường anh mà em đường em thì nó trượt quớt, you go your sugar, I go my sugar là không có được cho nên. Chỉ riêng cái khoản mà chung diện á tôi xin góp các vị một chuyện nó hơi lạc đề nhưng mà rất là quan trọng nhớ rằng trên đời này chỉ có ba hạng người ra đường bị người ta soi quá xấu, quá đẹp, quá nổi tiếng tự xét mình có lọt vô ba cái quá đó hay không nếu không lọt vô thì nên rút bớt thời gian chăm chăm bậm bậm. Mà tại sao cái chuyện riêng của các vị mà tôi can thiệp nên dành thời gian để làm chuyện khác vì đời của chúng ta 1/3 thời gian là ngủ, 20 năm đầu đời là ngu. Mất 40 năm rồi các vị còn lại bao nhiêu? Nếu các vị sống 60 các vị còn đúng 20. Nếu sống 80 các vị còn lại 40. Khoan còn cái này mới ghê. Lấy một tờ 100 đô đổi ra 5 tờ 20 thì năm tờ này giá trị tuyệt đối bằng nhau. Nhưng nếu lấy 80 năm của đời người chia thành 4 lần 20 thì giá trị của bốn lần đó giống hay khác? Khác. Bởi vì 40 bởi vì 20 năm đầu đời là nó ngu. 18 tuổi mới chịu trách nhiệm pháp lý mà. Rồi và 20 năm cuối đời có cũng như không. Vì sao vậy? Vì người ta nói đứa bé không tiểu dầm là ngoan mà người già không tè trong quần cũng là ngoan. Đến một tuổi nào đó thì chúng ta quay lại cái chu kỳ cũ. Gớm như vậy, khổ như vậy đó quý vị nha. Cho nên là tiền 100 đồng đổi ra năm tờ giá trị bằng nhau nhưng mà mấy chục năm trong đời người mà chia ra đó giá trị không giống nhau. Nghĩa là trừ mấy năm ngu, trừ mấy năm ngủ, thì còn là một ít mà trong cái một ít đó trừ lúc mình bệnh, trừ lúc mình giận, trừ lúc mình buồn khổ ghen tuông, thì cái giây phút mà mình sáng suốt tinh táo và an lạc nó còn lại chừng một muống cà phê thôi mà trong khi mình lấy cái muống đó mình dành cho cái vụ mà chăm chăm bậm bậm thì nó còn lại bao nhiêu nữa. Cho nên trên thế giới này cái trí thông minh của đàn ông đàn bà tương đương. Nhưng những cái người mà đứng đầu trong các lĩnh vực phải là mấy thằng cha có râu. Vì sao? Vì chúng tôi không có dành thời giờ bậm bậm chậm chậm. Có đúng vậy không? Trong 12 năm cơ sở đó con gái có thể học giỏi hơn con trai nhưng mà leo lên cao. Khoa học vật lý toán hóa chất y tế lúc nào đàn ông cũng trên mà đến cả những chuyện mà bậy bạ nhất nấu ăn, fashion, designer, thiết kế thời trang, làm tóc, chuyên gia trang điểm cũng là cái đám có râu quá là vì chúng tôi dành hết thời gian để đánh trận lớn, còn mấy bà đánh toàn là trận du kích không, đánh cắt cùm cắt cùm cắt cùm đánh trận nhỏ không không trở thành Napoleon được, hiểu cái đó không, đến cả nó nhục đến cái mức mà nấu ăn vẫn là đàn ông, nấu lon con cho chồng ăn thì tóc dài, nhưng mà nấu cho mấy cái nhà Nhà hàng mà Michelin 5 sao phải là đám có râu là vì sao? Vì thứ nhất chúng tôi toàn tâm toàn ý cho cái việc lớn. Thứ hai đàn ông có cái thể lực tốt đứng trong bếp lâu không bị mệt nhưng mà cái quan trọng nhất là vẫn là cái đầu. Đêm nay chúng tôi nói rất là rất là nhiều cái chuyện để cho các vị thấy rằng tất cả đều là giả hết. Thế giới này là giả. Và chính vì không thấy nó là giả, không thấy nó được, không thấy được nó cấu tạo bởi cái gì cho nên mình mới dẹt mộng về nó. Và khi dẹt mộng về nó thì mình mới theo đuổi và trốn chạy. Và theo đuổi chính là đầu tư và trốn chạy lại cũng là một kiểu đầu tư khác. Các vị có nghe chữ dính mắc không? Có

Dính mắt đó giờ mình nghe nó dính mắc mình tưởng là thích NO. Dính mắc bằng cách thích nó chỉ có phân nửa thôi. Mình ghét có dính mắc không? Có.

Mình ghét ai? Mình có đem người đó vào trong lòng của mình không? Có.

Mình đem vào giấc ngủ không? Có.

Nó y chang như mình thương một người đó vậy. Mình thích nó, mình tương tư nó, mình vác nó vào trong lòng. Nhưng mà mình thù nó, mình muốn chém nó, mình vẫn đem vào trong lòng có đúng không nha. Cho nên dính mắc nó có hai thích cũng là một kiểu dính mắc, ghét cũng là kiểu dính mắc. Và chúng ta khổ là vì chúng ta liên tục và thường trực sống trong cái thích và ghét. Phúc thay cho kẻ nào sống giữa cuộc đời này càng ít thích lại, càng ít ghét. Và thánh nhân là người không còn thích không còn ghét. Mà vì sao? Vì đối với các ngài cuộc đời này không đắng không ngọt nó chỉ lạt nhách, nó không đáng sợ, không đáng thích, nó chỉ đáng chán thôi. Nghe hiểu không? Cho nên dĩ nhiên bài kinh đó tôi cố ý cố gắng lắm luôn. Tôi cố gắng tôi giảng cái bài kinh đó bằng cái cách giải thích và bằng cái ngôn từ, bằng hình ảnh cực kỳ là mềm, bình dân cho người không rành có thể

uống nước mía không cần nhai. Chứ nếu mà bà con mà đọc bài kinh đó ở trong Kalama 4 mà chánh kinh á thì nó nhức đầu. Nhưng bài kinh rất là quan trọng, quan trọng lắm luôn. Lần đầu tiên tôi thấy Đức Phật dùng giáo lý Duyên Khởi để mà giải thích Tứ Đế. Bài kinh đó là bài kinh quan điểm ngoại đạo. Trong cuốn bốn, thì tôi mong rằng bà con nên trì tụng bài kinh nó thường xuyên. Bài kinh nó rất là quan trọng và cứ đọc không hiểu đi hỏi. Đọc không hiểu thì đi hỏi. Và đêm nay tôi đã giải bài kinh nó ở một cái cách rất là phổ quát và đơn giản nhất, mềm nhất cho bà con.